

291

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 4 maja 1937 r.

w sprawie wykonania ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

Na podstawie art. 2—5, 7, 10 i 14 ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 349) oraz w związku z ustawą śląską z dnia 15 czerwca 1936 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. Sl. Nr 16, poz. 28) zarządzam co następuje:

Do art. 2.

§ 1. (1) Księgi zarodowego bydła poszczególnych ras i odmian należy prowadzić oddzielnie dla buhajów i krów.

(2) Księgi zarodowego bydła dzielą się na: księgi wstępne zarodowych krów, księgi główne zarodowych krów, księgi wstępne zarodowych buhajów oraz księgi główne zarodowych buhajów. Księgi wstępne zarodowych buhajów będą prowadzone tylko dla buhajów rasy czerwonej polskiej i innych odmian krajowych.

(3) Księgi zarodowego bydła powinny zawierać dla każdego wpisanego zwierzęcia: numer kolejny wpisu, nazwę, numer metryczki (§ 3), datę urodzenia, datę stwierdzenia wartości hodowlanej (§ 6 licencja), pochodzenie, opis budowy i jej ocenę w punktach (§ 5), wagę z podaniem dat określenia jej, opis umaszczenia, uzyskane nagrody, nazwisko i imię hodowcy, w którego gospodarstwie zwierzę zostało urodzone, oraz adres jego gospodarstwa, nazwiska i imiona następnych właścicieli oraz adresy ich gospodarstw. Księgi zarodowych krów powinny ponadto zawierać: nazwy i numery wpisów

do ksiąg buhajów użytych do pokrycia, daty urodzeń cieląt, ich płeć, numery metryczek, wiadomości dotyczące mleczności krów (wydajność mleka i tłuszczu w kilogramach oraz przeciętny procent tłuszczu w mleku) w kolejnych latach z podaniem ilości dni doju oraz — w miarę możliwości — wagę cieląt z podaniem dat określenia jej.

§ 2. (1) Do ksiąg zarodowych krów mogą być wpisane krowy, które:

- a) są zdrowe,
- b) ocieliły się po raz pierwszy w trzecim roku życia lub później, jeżeli w trzecim roku zaszło poronienie,
- c) mają ukończony co najmniej jeden okres wydzielania mleka po ocieleniu się (okres laktacyjny),
- d) mają umaszczenie właściwe dla danej rasy lub odmiany,
- e) o ile chodzi o możliwość wpisania do księgi głównej zarodowych krów, posiadają co najmniej dwa pełne pokolenia przodków, wpisanych do ksiąg zarodowego bydła tej samej rasy lub odmiany oraz
- f) pod względem mleczności i budowy, zależnie od tego, do jakiej księgi mają być wpisane, odpowiadają wymaganiom, ustalonym w tabelce następującej:

Rodzaj księgi	M l e c z n o ś ć		Ocena budowy w punktach
	roczna wydajność mleka przy przeciętnym rocznym procen- cie tłuszczu	roczna wydajność tłuszczu w mleku przy przeciętnym rocz- nym procencie tłuszczu	
l u b			
B y d ł o n i z i n n e			
księga wstępna zarodowych krów	co naj- 2.800 kg ml. mniej 3,2% tł.	lub co najmniej	100 kg tł. 3% tł. 65
księga główna zarodowych krów	" 3.300 kg ml. 3,2% tł.	"	120 kg tł. 3% tł. 75
Bydło czerwone polskie i inne odmiany krajowe			
księga wstępna zarodowych krów	co naj- 2.000 kg ml. mniej (1.500 kg ml.) ¹⁾ (2.400 kg ml.) ²⁾ 3,75% tł. (3,6% tł.) ²⁾	lub co najmniej	95 kg tł. 3,5% tł. (3,4% tł.) ²⁾ 65
księga główna zarodowych krów	" 2.800 kg ml. (3.000 kg ml.) ²⁾ 4% tł. (3,8% tł.) ²⁾	"	120 kg tł. 3,75% tł. (3,6% tł.) ²⁾ 75
B y d ł o g ó r s k i e			
księga wstępna zarodowych krów	co naj- 2.400 kg ml. mniej 3,6% tł.	lub co najmniej	95 kg tł. 3,4% tł. 65
księga główna zarodowych krów	" 3.000 kg ml. 3,8% tł.	"	120 kg tł. 3,6% tł. 75

(2) Wymienione w tabelce wymagania co do rocznej wydajności mleka oraz rocznej wydajności tłuszczu w mleku są ustalone dla krów, które ukończyły trzeci okres laktacyjny, dla krów zaś, które ukończyły drugi okres laktacyjny, wymagania te są obniżone o 10%, a dla krów, które ukończyły pierwszy okres laktacyjny — o 20%.

(3) Do ksiąg głównych zarodowych krów mogą być wpisane również krowy, które odpowiadają wymaganiom, ustalonym w ust. (1) pkt a), b), c), d) i f), a ponadto mają dwa pełne pokolenia przodków wpisanych:

- a) do ksiąg „rodowodowych”, „hodowlanych” itp., prowadzonych dla tej samej rasy lub odmiany przed dniem 28 mar-

ca 1935 r. przez organizację, wymienione w załączniku Nr 1, lub przed dniem 1 czerwca 1937 r. przez organizację, wymienione w załączniku Nr 2,

- b) do odpowiednich ksiąg kraju pochodzenia krowy, o ile chodzi o krowy importowane.

(4) Do ksiąg zarodowych buhajów mogą być wpisane buhaje zdrowe w wieku powyżej jednego roku, które mają umaszczenie właściwe dla danej rasy lub odmiany, a ponadto pod względem pochodzenia i budowy zależnie od tego, do jakiej księgi mają być wpisane, odpowiadają wymaganiom, ustalonym w tabelce następującej:

¹⁾ dla obszaru województw: wileńskiego, nowogródzkiego i poleskiego.

²⁾ dla obszaru województwa śląskiego.

Rodzaj księgi	P o c h o d z e n i e	Ocena budowy w punktach
Księga wstępna zarodowych buhajów (tylko dla bydła czerwonego polskiego i innych odmian krajowych)	co najmniej matki wpisane do ksiąg wstępnych zarodowych krów	co najmniej 70
Księga główna zarodowych buhajów	co najmniej dwa pełne pokolenia przodków wpisanych do ksiąg zarodowego bydła tej samej rasy lub odmiany, przy czym mleczność matek i matek ojców powinna być co najmniej taka, jaka jest ustalona dla krów, które mogą być wpisane do ksiąg głównych (ust. (1) tabelka)	" 75

(5) Do ksiąg wstępnych zarodowych buhajów (prowadzonych tylko dla bydła czerwonego polskiego i innych odmian krajowych) mogą być wpisane również buhaje, które odpowiadają pod względem zdrowia, wieku, umaszczenia i budowy wymaganiom, ustalonym w ust. (4), a ponadto mają co najmniej matkę, wpisaną do ksiąg „rodowodowych”, „hodowlanych” itp., prowadzonych dla tej samej rasy lub odmiany przed dniem 28 marca 1935 r. przez organizację, wymienione w załączniku Nr 1 lub przed dniem 1 czerwca 1937 r. przez organizację, wymienione w załączniku Nr 2.

(6) Do ksiąg głównych zarodowych buhajów mogą być wpisane również buhaje, które odpowiadają pod względem zdrowia, wieku, umaszczenia i budowy wymaganiom, ustalonym w ust. (4), a ponadto mają co najmniej dwa pełne pokolenia przodków wpisanych:

- do ksiąg „rodowodowych”, „hodowlanych” itp., prowadzonych dla tej samej rasy lub odmiany przed dniem 28 marca 1935 r. przez organizację, wymienione w załączniku Nr 1 lub przed dniem 1 czerwca 1937 r. przez organizację, wymienione w załączniku Nr 2,
- do odpowiednich ksiąg kraju pochodzenia buhaja, o ile chodzi o buhaje importowane,

przy czym zarówno w przypadkach wymienionych w pkt a) jak i b) mleczność matek i matek ojców powinna być co najmniej taka, jaka jest ustalona dla krów, które mogą być wpisane do ksiąg głównych (ust. (1) tabelka).

§ 3. (1) Pochodzenie zwierzęcia, które ma być wpisane do księgi zarodowego bydła, ustala się na podstawie metryczki.

(2) Po urodzeniu się cielęcia należy mu założyć w prawe ucho kolczyk z numerem oborowym i wystawić metryczkę, która powinna zawierać: numer metryczki, nazwę cielęcia, na-

zwisko i imię hodowcy oraz adres jego gospodarstwa, nazwy ojca i matki cielęcia, rodzaj ksiąg, do których są ojciec i matka wpisane oraz numery wpisów, datę urodzenia cielęcia, jego płeć, numer oborowy, rysunek umaszczenia widziany z dwóch boków cielęcia i z przodu głowy (dla ras jednomaściwych — opis umaszczenia), datę wypełnienia metryczki oraz podpis hodowcy.

(3) Metryczka powinna być w ciągu 6 tygodni po urodzeniu się cielęcia dostarczona izbie rolniczej lub organizacji, prowadzącej księgę zarodowego bydła i przechowywana w kartotece.

§ 4. Mleczność krowy, która ma być wpisana do księgi zarodowych krów, stwierdza się w drodze kontroli wykonywanej w sposób, przewidziany w § 24 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. (1) Ocena budowy zwierzęcia, które ma być wpisane do księgi zarodowego bydła, przeprowadza się przez porównanie, w jakim stopniu zwierzę odpowiada najwyższym wymaganiom, które w sumie oznaczają się jako 100 punktów.

(2) Ocenie poddaje się poszczególne części zwierzęcia i zależnie od wyników oceny przyznaje się za:

głowę, szyję i rogi	do 5 punktów	
przód (kłąb, łopatka, bark, ożebrowanie, szerokość i głębokość przodu)	" 20	"
środkową część tułowia (grzbiet, lędźwie, słabizna, brzuch)	" 15	"
zad (krzyż, ogon i jego osada, szerokość, długość i kształt zadu)	" 20	"
kończyny i chód	" 10	"
oznaki użytkowości	" 10	"
wygląd ogólny	" 20	"

§ 6. Zwierzę, co do którego stwierdzono, że odpowiada wymaganiom, ustalonym w § 2 (licencja), powinno być oznaczone kolczykiem założonym w lewe ucho oraz wpisane do odpowiedniej księgi zarodowego bydła. Kolczyk powinien zawierać: znak izby rolniczej (§ 17), znak księgi (W — wstępna, G — główna) oraz kolejny numer wpisu.

§ 7. (1) Księgi zarodowej trzody chlewnej poszczególnych ras i typów należy prowadzić oddzielnie dla knurów i macior.

(2) Księgi zarodowej trzody chlewnej powinny zawierać dla każdego wpisanego zwierzęcia: numer kolejny wpisu, nazwę, numer metryczki miotu (§ 9) i numer prosięcia w chlewni, datę urodzenia, datę stwierdzenia wartości hodowlanej (§ 11 licencja), pochodzenie, opis budowy, ocenę zwierzęcia w punktach (§ 10), wiadomości dotyczące miotu, z którego zwierzę pochodzi (ilość prosiąt, ich wagę ogólną i przeciętną w 1, 21 i 56 dniu po urodzeniu), wagę zwierzęcia w 6 miesięcy po urodzeniu, nazwisko i imię hodowcy, w którego gospodarstwie zwierzę zostało urodzone oraz adres jego gospodarstwa, nazwiska i imiona następných właścicieli oraz adresy ich gospodarstw. Księgi zarodowych macior powinny ponadto zawierać nazwy i numery wpisów knurów użytych do pokrycia, daty oproszeń oraz wiadomości dotyczące poszczególnych miotów: ilość prosiąt, ich wagę ogólną i przeciętną w 1, 21 i 56 dniu po urodzeniu, ciężar prosiąt, numery metryczek oraz numery kolejne w chlewni, jak również — w miarę możliwości — wyniki stwierdzania wyzyskiwania paszy, szybkości dojrzewania oraz wartości produktów rzeźnych (§ 25).

§ 8. (1) Do ksiąg zarodowej trzody chlewnej mogą być wpisane zwierzęta zdrowe, które mają ukończone co najmniej 6 miesięcy życia, przy ocenie budowy otrzymały: knury co najmniej 70 punktów, maciory 60 punktów i które poza tym odpowiadają wymaganiom, ustalonym w paragrafie niniejszym.

(2) Do ksiąg zarodowej trzody chlewnej rasy wielkiej białej angielskiej mogą być wpisane zwierzęta pochodzące po knurach i maciorach, wpisanych do ksiąg zarodowej trzody chlewnej tej rasy oraz zwierzęta importowane, wpisane do ksiąg trzody chlewnej tej rasy, prowadzonych w kraju pochodzenia zwierzęcia. Do dnia 31 grudnia 1938 r. do ksiąg zarodowej trzody chlewnej rasy wielkiej białej angielskiej mogą być wpisane również zwierzęta, które mają trzy pełne pokolenia przodków, wpisanych do ksiąg „rodowodowych”, „hodowlanych” itp., prowadzonych dla tej rasy przed dniem 1 czerwca 1937 r. przez organizacje, wymienione w załączniku Nr 2, przy czym knury powinny być pełnej krwi we wszystkich trzech pokoleniach.

(3) Do ksiąg zarodowej trzody chlewnej rasy białej ostrouchej mogą być wpisane zwierzęta tej rasy oraz pochodzące po matkach tej

rasy i knurach rasy wielkiej białej angielskiej, przy czym w obu przypadkach zwierzęta te powinny mieć trzy pełne pokolenia przodków, wpisanych:

- a) do ksiąg zarodowej trzody chlewnej lub do ksiąg „rodowodowych”, „hodowlanych” itp., prowadzonych przed dniem 28 marca 1935 r. przez organizacje, wymienione w załączniku Nr 1, lub przed dniem 1 czerwca 1937 r. przez organizacje, wymienione w załączniku Nr 2,
- b) do odpowiednich ksiąg kraju pochodzenia zwierzęcia, o ile chodzi o zwierzęta importowane.

(4) Umaszczenie zwierząt, które mogą być wpisane do ksiąg zarodowej trzody chlewnej rasy wielkiej białej angielskiej lub białej ostrouchej, powinno być białe. Dopuszczalne są niewielkie ciemne plamki na skórze pokryte jasnym włosiem.

(5) Do ksiąg zarodowej trzody chlewnej rasy białej zwisłouchej lub czarnej zwisłouchej mogą być wpisane zwierzęta, które odpowiadają istotnym cechom tej rasy pod względem budowy i umaszczenia oraz mają stwierdzone pochodzenie po rodzicach tej samej rasy.

(6) Do ksiąg zarodowej trzody chlewnej, prowadzonych dla krajowych typów trzody chlewnej, mogą być wpisane zwierzęta bez wiadomego pochodzenia, odpowiadające istotnym cechom danego typu.

(7) Oprócz określonych wyżej wymagań zwierzę każdej rasy lub każdego krajowego typu powinno:

- a) pochodzić z miotu o ilości co najmniej 8 urodzonych żywych prosiąt, a tylko w przypadku pierwszego miotu — o ilości co najmniej 6 żywych prosiąt,
- b) pochodzić z miotu o przeciętnej wadze prosiąt, ustalonej w przeciągu 24 godzin po urodzeniu, nie mniejszej niż 1 kg oraz o wadze miotu w 21 dniu po urodzeniu nie mniejszej niż 30 kg lub o przeciętnej wadze prosiąt w 21 dniu po urodzeniu nie mniejszej niż 4 kg,
- c) ważyć w 6 miesięcy po urodzeniu nie mniej niż 70 kg — o ile jest rasy wielkiej białej angielskiej lub białej ostrouchej, nie mniej niż 60 kg — o ile jest rasy czarnej zwisłouchej, nie mniej niż 50 kg — o ile jest rasy białej zwisłouchej lub należy do jednego z typów krajowych.

§ 9. (1) Pochodzenie zwierzęcia, które ma być wpisane do księgi zarodowej trzody chlewnej, ustala się na podstawie metryczki miotu.

(2) Po oproszeniu się maciory należy każdemu z prosiąt miotu oznaczyć na prawym uchu numer prosięcia w chlewni oraz numer metryczki miotu. Metryczka powinna zawierać: numer metryczki, nazwisko i imię hodowcy oraz

adres jego gospodarstwa, nazwy ojca i matki prosięcia oraz numery ich wpisów do ksiąg zarodowej trzody chlewnej, datę oproszenia, ilość prosiąt w miocie, ich wagę ogólną i przeciętną w 1, 21 i 56 dniu po urodzeniu, ich pięć, numery w chlewni, datę wypełnienia metryczki oraz podpis hodowcy.

(3) Metryczka miotu powinna być w ciągu 14 dni, licząc od 56 dnia po oproszeniu się maciory, dostarczona izbie rolniczej lub organizacji, prowadzącej księgę zarodowej trzody chlewnej i przechowywana w kartotece.

§ 10. (1) Ocenę budowy zwierzęcia, które ma być wpisane do księgi zarodowej trzody chlewnej, przeprowadza się przez porównanie, w jakim stopniu odpowiada ono najwyższym wymaganiom, które w sumie oznacza się jako 100 punktów.

(2) Ocenie poddaje się poszczególne części zwierzęcia i zależnie od wyników oceny przyznaje się za:

głowę, szyję	do 5 punktów
grzbiet, łędźwie, krzyż	" 15 "
szynkę przednią (łopatkę)	" 5 "
klatkę piersiową	" 10 "
długość boku	" 15 "
głębokość boku	" 5 "
szynkę zadnią	" 20 "
nogi i chód	" 10 "
wygląd ogólny	" 15 "

§ 11. Zwierzę, co do którego stwierdzono, iż odpowiada wymaganiom, ustalonym w § 8 (licencja), powinno być oznaczone na lewym uchu znakiem izby rolniczej (§ 17) i kolejnym numerem wpisu oraz pod tym numerem wpisane do księgi zarodowej trzody chlewnej.

§ 12. (1) Księgi zarodowych owiec poszczególnych ras i kierunków hodowlanych należy prowadzić oddzielnie dla tryków i macior.

(2) W uzasadnionych przypadkach izby rolnicze lub organizacje, prowadzące księgi zarodowych owiec, mogą za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych prowadzić te księgi:

- a) oddzielnie dla poszczególnych stad, przy czym księgi mogą pozostawać w siedzibie gospodarstwa, w którym znajduje się stado,
- b) oddzielnie dla poszczególnych stowarzyszeń hodowców owiec, przy czym księgi mogą pozostawać w siedzibie stowarzyszenia.

(3) Księgi zarodowych owiec powinny zawierać dla każdego wpisanego zwierzęcia: numer kolejny wpisu, nazwę, numer metryczki lub w razie stwierdzenia pochodzenia jagnięcia za pomocą wykazu przychówku (§ 14) — zamiast numeru metryczki numer wykazu i numer jagnięcia w wykazie, datę urodzenia, datę stwierdzenia wartości hodowlanej (§ 16 licencja), dane dotyczące pochodzenia, wyniki oceny

runa lub okrywy i budowy (§ 15 bonitacja), wagę z podaniem dat określenia jej, wydajność wełny w kilogramach z podaniem dat strzyżeń i czas odrostu wełny w miesiącach, nazwisko i imię hodowcy, w którego gospodarstwie zwierzę zostało urodzone oraz adres jego gospodarstwa, nazwiska i imiona następných właścicieli oraz adresy ich gospodarstw. Księgi zarodowych macior powinny ponadto zawierać nazwy i numery wpisów do ksiąg tryków użytych do pokrycia, daty urodzeń jagniąt, ich pięć oraz numery metryczek lub w razie stwierdzenia pochodzenia jagniąt za pomocą wykazów przychówku — zamiast numerów metryczek numery wykazów oraz numery jagniąt w wykazach. Ponadto dla owiec użytkowanych mlecznie — ocenę cech mleczności lub dane, dotyczące mleczności, dla owiec zaś rasy karakuł — ocenę futerka zwierzęcia, a dla macior tej rasy również ocenę futerka przychówku.

§ 13. Do ksiąg zarodowych owiec mogą być wpisane zwierzęta zdrowe, odpowiadające określonej rasie lub kierunkowi hodowlanemu pod względem pochodzenia, budowy, rozwoju, umaszczenia, charakteru runa lub okrywy, wartości użytkowej i wagi.

§ 14. (1) Pochodzenie zwierzęcia, które ma być wpisane do księgi zarodowych owiec, ustala się na podstawie metryczki lub wykazu przychówku.

(2) Po urodzeniu się jagnięcia na prawym jego uchu należy oznaczyć numer jagnięcia w owczarni oraz wystawić metryczkę lub wpisać zwierzę do wykazu przychówku. Metryczka powinna zawierać: numer metryczki, nazwę jagnięcia, nazwisko i imię hodowcy oraz adres jego gospodarstwa, nazwy ojca i matki jagnięcia oraz numery ich wpisów do ksiąg zarodowych owiec, datę urodzenia jagnięcia, jego numer w owczarni, pięć, datę wypełnienia metryczki oraz podpis hodowcy, a dla owiec rasy karakuł — ponadto ocenę futerka. Wykaz przychówku powinien zawierać dla każdego wpisanego zwierzęcia te same dane co i metryczka, przy czym numerowi metryczki odpowiada kolejny numer jagnięcia w wykazie.

(3) Metryczki w ciągu 3 miesięcy po urodzeniu się jagnięcia, wykazy zaś przychówku co trzy miesiące powinny być dostarczane izbie rolniczej lub organizacji, prowadzącej księgę zarodowych owiec i przechowywane w kartotece.

§ 15. Bonitację (ocenę runa lub okrywy i budowy zwierzęcia) przeprowadza się nie wcześniej niż po pierwszej strzyży, biorąc pod uwagę odrost wełny za okres czasu co najmniej czteromiesięczny. Przy bonitacji stosować należy klucz bonitacyjny, ustalony zarządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych. Ocenę futerka owiec rasy karakuł przeprowadza się między 3 a 7 dniem po urodzeniu się zwierzęcia.

§ 16. Zwierzę, co do którego stwierdzono, iż odpowiada wymaganiom, ustalonym w § 13 (licencja), powinno być oznaczone na lewym uchu znakiem izby rolniczej (§ 17) i kolejnym numerem wpisu oraz pod tym numerem wpisane do księgi zarodowych owiec.

§ 17. Znaki izb rolniczych, używane na podstawie niniejszego rozporządzenia, ustala się w sposób następujący:

Białostocka	Izba Rolnicza	—	Bł
Kielecka	"	"	— Kl
Krakowska	"	"	— Kr
Lubelska	"	"	— Lb
Lwowska	"	"	— Lw
Łódzka	"	"	— Łd
Poleska	"	"	— Pl
Pomorska	"	"	— Pm
Śląska	"	"	— Śl
Warszawska	"	"	— Wr
Wielkopolska	"	"	— Pz
Wileńska	"	"	— Wn
Wołyńska	"	"	— Wł

§ 18. Do dnia 31 grudnia 1938 r. na obszarze województwa śląskiego pochodzenie zwierząt można ustalać nie tylko na podstawie metryczki (§§ 3, 9 i 14) lub wykazów przychówku (§ 14) lecz także na podstawie innych dowodów.

§ 19. Stwierdzenie przez izbę rolniczą lub organizację, prowadzącą księgę gospodarskich zwierząt zarodowych, że zwierzę odpowiada wymaganiom, ustalonym w § 2, 8 lub 13 (licencja), odbywa się na podstawie oględzin przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje.

§ 20. (1) Przy wpisywaniu do ksiąg zwierząt, które same są wpisane lub których przodkowie są wpisani do ksiąg „rodowodowych”, „hodowlanych” itp., prowadzonych przed dniem 28 marca 1935 r. przez organizacje wymienione w załączniku Nr 1, lub przed dniem 1 czerwca 1937 r. przez organizacje wymienione w załączniku Nr 2, albo też zwierząt importowanych, które same są wpisane lub których przodkowie wpisani są do ksiąg prowadzonych zagranicą — wiadomości zawarte w tych księgach uważa się za wiarogodne.

(2) Zwierzęta, posiadające wysoką wartość hodowlaną lecz nie odpowiadające wszystkim wymaganiom ustalonym w §§ 2, 8 lub 13, mogą być w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie wpisywane do odpowiednich ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych, po wyrażeniu na to zgody przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

Do art. 3.

§ 21. (1) Dla obór, chlewni i owczarni, których właściciele chcą uzyskać prawo używania na ich oznaczenie nazwy, zawierającej

określenie „zarodowy”, ustala się wymagania następujące:

- a) materiał hodowlany powinien być wpisany do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych,
- b) materiał ten powinien być wyrównany pod względem budowy i użytkowości,
- c) materiał żeński powinien być pokrywany rozplodnikami, wpisanymi do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych,
- d) wychów młodzieży powinien być prawidłowy,
- e) żywienie oraz pastwisko powinny być odpowiednie,
- f) zwierzęta powinny być utrzymywane w warunkach higienicznych oraz powinna być zapewniona opieka weterynaryjna,
- g) gospodarstwo hodowlane powinno być wolne od chorób zaraźliwych, trudnych do szybkiego i zupełnego zwalczania.

(2) W odniesieniu do obór ustala się ponadto wymagania następujące:

- a) w oborach bydła nizinnego lub górskiego powinno być co najmniej 40% zwierząt, a w oborach bydła czerwonego polskiego lub innych odmian krajowych co najmniej 20% zwierząt wpisanych do ksiąg głównych zarodowego bydła oraz
- b) powinna być prowadzona kontrola wartości użytkowej wszystkich krów (§ 24).

§ 22. (1) Na żądanie właściciela izba rolnicza stwierdza, czy obora, chlewnia lub owczarnia odpowiada wymaganiom, ustalonym w paragrafie poprzedzającym i o wyniku zawiadamia właściciela.

(2) W razie stwierdzenia, że obora, chlewnia lub owczarnia odpowiada tym wymaganiom, izba rolnicza podaje do publicznej wiadomości, że właściciel tej obory, chlewni lub owczarni jest uprawniony do używania na jej oznaczenie nazwy, zawierającej określenie „zarodowy”.

(3) Izba rolnicza corocznie stwierdza, czy zarodowa obora, chlewnia lub owczarnia odpowiada wymienionym wyżej wymaganiom; w razie stwierdzenia, że przestała odpowiadać tym wymaganiom, izba rolnicza zawiadamia o tym właściciela oraz podaje do publicznej wiadomości, że właściciel tej obory, chlewni lub owczarni nie jest uprawniony do używania na jej oznaczenie nazwy, zawierającej określenie „zarodowy”.

Do art. 4.

§ 23. (1) W razie uznania pewnej rasy bydła za odpowiednią dla określonego obszaru zwierzę innej rasy, hodowane na tym obszarze, odpowiadające wymaganiom, ustalonym w § 2, może być wpisane do księgi zarodowego bydła, jeżeli obora, do której ono należy, odpowiada wymaganiom, ustalonym w § 21 ust. (1) pkt b), d), e), f) i g), a w oborze tej:

- a) materiał żeński pokrywany jest buhajami, które mogą być wpisane do księgi głównej zarodowych buhajów,
- b) prowadzona jest kontrola wartości użytkowej wszystkich krów,
- c) co najmniej 40% zwierząt, jeżeli to jest obora bydła nizinnego lub górskiego, a co najmniej 20% zwierząt, jeżeli to jest obora bydła czerwonego polskiego lub innych odmian krajowych, odpowiada wymaganiom, ustalonym dla zwierząt, które mogą być wpisane do ksiąg głównych zarodowego bydła.

(2) W razie uznania pewnych ras trzody chlewnej lub owiec za odpowiednie dla określonego obszaru, zwierzęta tych gatunków, należące do innej rasy, hodowane na tym obszarze, odpowiadające wymaganiom, ustalonym w § 8 lub w § 13, mogą być wpisane do odpowiednich ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych, jeżeli chlewnie lub owczarnie, do których one należą, odpowiadają wymaganiom ustalonym w § 21 ust. (1) pkt b), d), e), f) i g), a materiał żeński w tych chlewniach lub owczarniach jest pokrywany rozplodnikami, które mogą być wpisane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych.

Do art. 5.

§ 24. (1) Kontrola wartości użytkowej bydła polega na stwierdzeniu mleczności krów. Stwierdzenie mleczności krów przeprowadza się drogą próbnych udojów. Próbny udój odbywa się w godzinach przyjętych w gospodarstwie, lecz nie częściej niż 3 razy w ciągu doby i wykazuje wydajność mleka krowy w ciągu doby oraz zawartość w nim tłuszczu. Próbne udoje odbywają się w równych odstępach czasu, przynajmniej raz na cztery tygodnie. Na podstawie próbnych udojów oblicza się mleczność (§ 1, wydajność mleka i tłuszczu w kilogramach oraz przeciętny procent tłuszczu w mleku) poszczególnych krów w ciągu roku. Przy stwierdzeniu mleczności zapisuje się zużycie pasz, daty pokrycia i ocielenia się krów poddanych kontroli.

(2) Rok kontrolny liczy się od 15 maja do 14 maja roku następnego.

§ 25. Kontrola wartości użytkowej trzody chlewnej polega na stwierdzeniu jednej lub kilku z następujących właściwości:

- a) płodności macior przez ustalanie liczby prosiąt każdego miotu,
- b) przyrostu wagi przychówku przez ustalanie w poszczególnych miotach przeciętnej wagi prosiąt w 1, 21 i 56 dniu po urodzeniu,
- c) wyzyskiwania paszy przez ustalanie ilości paszy zużytej na 1 kg przyrostu wagi zwierzęcia w określonym wieku,
- d) szybkości dojrzewania zwierząt przez ustalanie wieku, w jakim zwierzę osiąga

wagę odpowiednią dla pewnego kierunku hodowli,

- e) wartości produktów rzeźnych przez ustalanie, w zależności od kierunku hodowli, stosunku wagi produktów uboju do wagi żywego zwierzęcia lub przez ocenę ich jakości po zabiciu zwierzęcia.

§ 26. (1) Kontrola wartości użytkowej owiec polega na stwierdzeniu jednej lub kilku z następujących właściwości:

- a) użytkowości strzyżnej przez ustalanie u poszczególnych zwierząt wydajności wełny brudnej za pewien okres czasu, barwy, połysku oraz stopnia i rodzaju zanieczyszczenia wełny, wysokości słupka lub kosmyka, jego budowy i falistości, właściwości włosa (długości, grubości, równości, sortymentu, wytrzymałości, rozciągliwości), stosunku procentowego wagi wełny czystej do wagi wełny brudnej (rendement), stopnia wilgotności wełny, jej wyrównania oraz właściwości tłuszczu-potu (barwy, rozpuszczalności itp.),
- b) mleczności przez ustalanie wydajności mleka i zawartości w nim tłuszczu,
- c) przyrostu wagi przez ustalanie wagi zwierzęcia co miesiąc w wieku od 2 do 6 miesięcy,
- d) jakości kożucha przez ustalanie gęstości i wyrównania okrywy, odrostu (długości włosa), wysokości i budowy łoka lub kosmyka, stosunku ilości włosa rdzeniowego do puchowego oraz obrostu,
- e) jakości futerka przez zbadanie u zwierząt w wieku od 3 do 7 dni barwy i połysku futerka, charakteru łoka (kształtu, konsystencji, jednorodności), rysunku futerka, obrostu oraz innych cech owłosienia.

(2) Stwierdzenie mleczności owiec przeprowadza się drogą próbnych udojów, wykonywanych co najmniej raz na dwa tygodnie w godzinach przyjętych w gospodarstwie, lecz nie częściej niż 3 razy w ciągu doby. Przy stwierdzeniu mleczności zapisuje się datę okocenia się, datę odsadzenia jagnięcia, długość okresu dojenia oraz rodzaj i jakość paszy i pastwiska.

(3) Stwierdzenie jakości kożucha przeprowadza się u wrzosówki i wrzosówki z domieszką krwi owcy romanowskiej w wieku od 6 do 8 miesięcy, a u krukówki, świniarki czarnej i cakła czarnego oraz u tych owiec z domieszką krwi karakułu — w wieku około 4 miesięcy.

Do art. 7.

§ 27. (1) Komisje kwalifikacyjne działają w ustalonych dla nich okręgach, które nie mogą przekraczać obszaru powiatu. Okręg działania każdej komisji ustala izba rolnicza.

(2) Każda komisja kwalifikacyjna składa się z 3 członków i tyluż zastępców. Jednego członka i jego zastępcę do każdej komisji deleguje izba rolnicza, pozostałych zaś członków i ich zastępców — przewodniczący właściwego wydziału powiatowego, przy czym jednego członka i jednego zastępcę w porozumieniu z izbą rolniczą.

(3) Członek delegowany przez izbę rolniczą jest przewodniczącym komisji kwalifikacyjnej, zastępca tego członka — zastępcą przewodniczącego.

(4) Przewodniczący wydziału powiatowego w porozumieniu z izbą rolniczą deleguje do komisji jako jednego członka i jego zastępcę, przedstawicieli powiatowego związku samorządowego obeznanych z właściwym działem hodowli; jako drugiego członka przewodniczący wydziału powiatowego deleguje samorządowego lekarza weterynaryjnego, a jako jego zastępcę — innego lekarza weterynaryjnego.

(5) W razie nieobecności na przeglądzie przedstawiciela powiatowego związku samorządowego lub jego zastępcy, przewodniczący komisji powinien powołać do spełniania zastępczo czynności członka komisji miejscowego rolnika, a w razie nieobecności lekarza weterynaryjnego, będącego członkiem komisji lub jego zastępcą — innego lekarza weterynaryjnego.

(6) Do ważności orzeczeń komisji kwalifikacyjnej potrzebna jest obecność 3 osób, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy oraz lekarza weterynaryjnego.

§ 28. (1) Uznawanie rozplodników za odpowiednie do hodowli odbywać się będzie na podstawie oględzin dokonywanych na przeglądach. Izba rolnicza w porozumieniu z przewodniczącym wydziału powiatowego dzieli okręgi działania komisji na okręgi przeglądowe.

(2) Przeglądy buhajów i knurów odbywać się będą corocznie od początku marca do końca czerwca, przeglądy zaś tryków od początku sierpnia do końca września.

(3) Izba rolnicza w porozumieniu z przewodniczącym wydziału powiatowego może zarządzić dodatkowe przeglądy rozplodników po terminach ustalonych w ust. (2).

§ 29. (1) Komisje kwalifikacyjne uznają jako odpowiednie do hodowli rozplodniki należące do rasy uznanej za odpowiednią dla właściwego obszaru, zdrowe oraz wpisane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych, przy czym buhaje powinny mieć przynajmniej 12 miesięcy, knury 8 miesięcy i tryki 6 miesięcy życia.

(2) Rozplodniki nie wpisane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych mogą być uznane za odpowiednie do hodowli, jeżeli odpowiadają pozostałym wymaganiom, wymienionym w ustępie poprzedzającym.

§ 30. Rozplodniki, które odpowiadają wymaganiom, określonym w § 29, a nie osiągnęły

w chwili przeglądu przepisanego wieku, może komisja uznać za odpowiednie do hodowli z terminem ważności uznania od dnia, w którym rozplodniki te osiągną przepisany wiek.

§ 31. Jeżeli ilość rozplodników uznanych zgodnie z §§ 29 i 30 nie jest dostateczna dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy, komisja kwalifikacyjna może wybrać brakującą ilość rozplodników spośród pozostałych najodpowiedniejszych do hodowli, a przede wszystkim spośród zbliżonych do rasy uznanej za odpowiednią dla danego obszaru.

§ 32. (1) Orzeczenie komisji kwalifikacyjnej należy wydać i ogłosić właścicielowi rozplodnika niezwłocznie po zakończeniu przeglądu. Orzeczenie to jest ostateczne.

(2) Bezpośrednio po dokonaniu przeglądu komisja kwalifikacyjna wydaje właścicielowi rozplodnika uznanego, odpowiadającego wymaganiom ustalonym w §§ 29 lub 30, świadectwo uznania według wzoru załącznika Nr 3 do rozporządzenia niniejszego, właścicielowi zaś rozplodnika, odpowiadającego wymaganiom ustalonym w § 31, — według wzoru załącznika Nr 4. Jeżeli rozplodnik uznany został już w roku poprzednim i właściciel otrzymał świadectwo uznania, komisja kwalifikacyjna może wydać świadectwo uznania przez zaznaczenie na dokumencie zeszłorocznym nowego terminu ważności oraz opatrzenie tego dokumentu nową datą i podpisem przewodniczącego komisji.

(3) Izby rolnicze mogą określić sposób oznaczania rozplodników, uznanych zgodnie z §§ 29 ust. (2), 30 oraz 31.

(4) W przypadku skorzystania z uprawnienia, zawartego w ustępie poprzedzającym, izba rolnicza powinna podać do powszechnej wiadomości sposób oznaczania rozplodników.

(5) Świadectwa uznania buhajów i knurów ważne są do końca czerwca, świadectwa zaś uznania tryków do końca września — następnego roku kalendarzowego.

§ 33. Z dokonanego przeglądu komisja kwalifikacyjna sporządza protokół, w którym należy podać miejsce i datę przeglądu, skład komisji, ilość rozplodników doprowadzonych i niedoprowadzonych, ilość rozplodników uznanych zgodnie z §§ 29 i 30, ilość rozplodników uznanych zgodnie z § 31, jak również uwagi dotyczące stanu ilościowego i jakościowego rozplodników w porównaniu z rokiem ubiegłym. Protokół powinien być podpisany przez przewodniczącego i członków komisji. Odpisy protokołu należy dostarczyć zarządowi gminy i wydziałowi powiatowemu, oryginał zaś wraz z aktami — przesać izbie rolniczej.

Do art. 8.

§ 34. (1) Właściciele rozplodników powinni zgłaszać do zarządu gminy: buhaje i knu-

ry do 15 lutego według stanu z 1 lutego, tryki do 15 lipca według stanu z 1 lipca. Zgłoszenie powinno zawierać: wiek, masę, w miarę możliwości rasę rozplodnika, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela.

(2) Jeżeli zachodzi potrzeba zarządzenia dodatkowego przeglądu rozplodników po terminach, ustalonych w § 28 ust. (2), izba rolnicza w porozumieniu z przewodniczącym właściwego wydziału powiatowego ustala odpowiedni termin zgłaszania rozplodników do zarządu gminy. Termin ten powinien wynosić co najmniej 15 dni; przewodniczący wydziału powiatowego ogłasza go w każdej miejscowości okręgu przeglądownego.

§ 35. Izba rolnicza w porozumieniu z przewodniczącym wydziału powiatowego ustala dzień i miejsce odbywania przeglądów rozplodników w poszczególnych okręgach przeglądownych, po czym przewodniczący wydziału powiatowego ogłasza je w każdej miejscowości okręgu przeglądownego przynajmniej na 15 dni przed terminem przeglądu.

Do art. 9.

§ 36. (1) Wydział powiatowy określa ilość rozplodników uznanych potrzebnych dla poszczególnych gmin, opierając się na zasadach ustalonych przez izbę rolniczą, a w szczególności biorąc pod uwagę ilość krów, świń i owiec, znajdujących się na obszarze gminy.

(2) Jeżeli na obszarze gminy ilość rozplodników uznanych zgodnie z §§ 29 i 30, jest mniejsza od ilości rozplodników, ustalonej dla tej gminy stosownie do ustępu poprzedzającego, wydział powiatowy oznaczy ilość rozplodników, odpowiadających wymaganiom, ustalonym w §§ 29 i 30, jaką w bieżącym roku budżetowym należy zapewnić miejscowym rolnikom.

§ 37. (1) Zarządy gmin obowiązane są dostarczać komisjom kwalifikacyjnym wykazy rozplodników: buhajów i knurów do 1 marca według stanu z 1 lutego, tryków do 1 sierpnia według stanu z 1 lipca. Wykazy powinny zawierać: wiek, masę, w miarę możliwości rasę rozplodników, nazwiska i miejsca zamieszkania ich właścicieli.

(2) Jeżeli zachodzi potrzeba zarządzenia dodatkowego przeglądu rozplodników po terminach, ustalonych w § 28 ust. (2), izba rolnicza w porozumieniu z przewodniczącym właściwego wydziału powiatowego ustala odpowiedni termin dostarczenia wykazu rozplodników przez zarząd gminy komisji kwalifikacyjnej.

Do art. 10.

§ 38. (1) Od opłat, ustanawianych przez izbę rolniczą, wolne są rozplodniki nieuznane:

- a) wpisane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych,

- b) używane w zakładach naukowych do badań naukowych lub w zakładach leczniczych do celów leczniczych.

(2) Właściciele rozplodników zwolnieni są od uiszczania należnych opłat od tych rozplodników nieuznanych, które:

- a) w dniu przeglądu przez właściwą komisję kwalifikacyjną nie podlegały obowiązkowi doprowadzenia na przegląd z powodu nieosiągnięcia wieku: buhaje — 10 miesięcy, knury — 6 miesięcy, tryki — 3 miesięcy,
- b) zostały wytrzebione lub padły przed terminem, ustalonym do uiszczania opłaty, jak również, które na skutek choroby nie mogły być poddane wytrzebieniu przed tymże terminem,
- c) nie mogły być doprowadzone przed komisję kwalifikacyjną z powodu przeszkód wywołanych siłą wyższą lub z powodu zarządzeń władzy.

Do art. 15.

§ 39. (1) Wniosek izby rolniczej o wprowadzenie w życie przepisów art. 6 — 11, 12 ust. 1 pkt 1) i ust. 2 ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec, powinien zawierać wyszczególnienie rodzaju zwierząt, w zastosowaniu do których mają być wprowadzone w życie wymienione przepisy ustawy oraz określenie obszaru, na którym projektuje się wprowadzenie tych przepisów w życie.

(2) Do wniosku izby rolniczej należy dołączyć uchwałę właściwej rady powiatowej o wyrażeniu zgody na ten wniosek. Uchwałę właściwej rady powiatowej zastępuje: w górnośląskiej części województwa śląskiego — uchwała właściwego sejmiku powiatowego, w cieszyńskiej zaś części województwa śląskiego — do czasu wprowadzenia samorządu powiatowego — opinia właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 40. (1) Przepisy §§ 1 — 26, 39 i 40 wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1937 r.

(2) Na obszarach gmin i powiatów, na których w dniu 1 czerwca 1937 r. obowiązują już przepisy art. 6—11, 12 ust. 1 pkt 1) i ust. 2 ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec — przepisy §§ 27—38 wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1937 r.

(3) Na obszarach poszczególnych gmin i powiatów, na których w dniu 1 czerwca 1937 r. nie obowiązują jeszcze wymienione w ustępie poprzedzającym przepisy ustawy — przepisy §§ 27 — 38 wchodzi w życie jednocześnie z wprowadzeniem w życie tych przepisów ustawy.

(4) Z dniem 1 czerwca 1937 r. traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnic-

twą i Reform Rolnych z dnia 16 marca 1935 r. w sprawie wykonania ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 120).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

J. Poniatowski

Załącznik Nr 1 do rozp. Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 4 maja 1937 r. (poz. 291).

Organizacje, które przed dniem 28 marca 1935 r. prowadziły księgi „rodowodowe”, „hodowlane” itp.

1. Wielkopolska Izba Rolnicza oraz Pomorska Izba Rolnicza.
2. Centralne Towarzystwo Organizacji i Kółek Rolniczych w Warszawie.
3. Wojewódzkie Towarzystwa Organizacji i Kółek Rolniczych w Warszawie, Łodzi, Lublinie, Kielcach, Białymstoku, Wilnie, Nowogrodzku, Brześciu n. B. i Łucku oraz związki hodowlane istniejące przy nich.
4. Małopolskie Towarzystwo Rolnicze (Oddziały we Lwowie i Krakowie) oraz związki hodowlane istniejące przy nim.
5. Związek Hodowców Bydła Nizinnego Czarno-Białego w Warszawie.
6. Związek Hodowców Bydła Polskiego w Warszawie.
7. Związek Hodowców Bydła Wschodnio-Fryzyskiego Czerwonobiałego w Warszawie.
8. Związek Hodowców Bydła Górskiego w Warszawie.
9. Lubelski Związek Hodowców Bydła w Lublinie.
10. Związek Hodowców Bydła Polskiego Czerwonego w Białymstoku.
11. Związek Hodowców Bydła Czerwonego Polskiego Mlecznego Województwa Nowogrodzkiego.
12. Związek Hodowców Bydła Nizinnego Czarno-Białego w Baranowiczach.
13. Poleski Związek Hodowców Bydła Polskiego.
14. Wołyński Związek Hodowców Bydła Krajowego Mlecznego w Łucku.
15. Wielkopolskie Towarzystwo Hodowców Bydła Czarno-Białego Rasy Nizinnej.
16. Zachodnio-Polski Związek Hodowców Bydła Czerwonego.
17. Pomorskie Towarzystwo Hodowców Bydła Nizinnego Czarno-Białego.
18. Związek Hodowców Trzody Chlewnej w Warszawie.
19. Lubelski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej.
20. Związek Hodowców Trzody Chlewnej w Baranowiczach.
21. Poleski Związek Hodowców Trzody Chlewnej.
22. Wołyński Związek Hodowców Trzody Chlewnej w Łucku.
23. Wielkopolski Związek Hodowców Trzody Chlewnej.
24. Pomorski Związek Hodowców Trzody Chlewnej.
25. Związek Hodowców Owiec w Warszawie.
26. Wielkopolskie Towarzystwo Hodowców Owiec.
27. Pomorski Związek Hodowców Owiec.
28. Towarzystwo Hodowców Owiec w Toruniu.
29. Związek Hodowców Karakułów w Warszawie.

Załącznik Nr 2 do rozp. Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 4 maja 1937 r. (poz. 291).

Organizacje, które przed dniem 1 czerwca 1937 r. prowadziły w woj. śląskim księgi „rodowodowe”, „hodowlane” itp.

1. Śląska Izba Rolnicza.
2. Stowarzyszenie Hodowców Bydła Zarodowego na Śląsku w Katowicach.
3. Śląski Związek Hodowców Bydła Nizinnego w Katowicach.
4. Śląski Związek Hodowców Bydła Czerwonego w Cieszynie.
5. Związek Hodowców Bydła Nizinnego Czarno-Białego Województwa Śląskiego (Herdbuchgesellschaft für Schwarz-weiss Niederungsvieh der Wojewodschaft Schlesien).

Załącznik Nr 3 do rozp. Ministra
Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia
4 maja 1937 r. (poz. 291).

Komisja Kwalifikacyjna

Grzbiet

powiatu .....

przy

..... Izbie Rolniczej

Nr.....

Nr.....

Świadectwo uznania buhaja
(knura, tryka)

Świadectwo uznania buhaja (knura, tryka)

.....
Właściciel.....

.....
zamieszkały .....

Świadectwo ważne jest od dnia

.....
do dnia..... 19..... r.

na obszarze, dla którego rasa

.....
została uznana za odpowiednią.

Podpis
przewodniczącego Komisji

.....
dnia..... 19..... r.

Komisja kwalifikacyjna stosownie do art. 7 ust. (2) ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 349) — uznaje za odpowiedniego do hodowli buhaja (knura, tryka) ..... wpisanego do księgi ..... pod Nr..... rasy ..... maści*) ..... własność p. .... zamieszkałego .....

Niniejsze świadectwo daje właścicielowi lub posiadaczowi wymienionego buhaja (knura, tryka), stosownie do art. 6 ust. (1) powołanej wyżej ustawy, prawo pokrywania tym buhajem (knurem, trykiem) cudzych krów (świń, owiec) na obszarze, dla którego w myśl art. 4 ust. (1) tejże ustawy rasa..... uznana została za odpowiednią.

Świadectwo ważne jest od dnia.....
do dnia..... 19..... r.

Podpis przewodniczącego komisji

.....

..... dnia..... 19..... r.

*) Szczegółowy opis.

Załącznik Nr 4 do rozp. Ministra
Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia
4 maja 1937 r. (poz. 291).

Komisja kwalifikacyjna

Grzbiet

powiatu .....

przy

..... Izbie Rolniczej

Nr .....

Nr.....

Świadectwo uznania buhaja
(knura, tryka)

Świadectwo uznania buhaja (knura, tryka).

.....

Komisja kwalifikacyjna stosownie do art. 7 ust. (3)
ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą
bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz.
349) — uznaje za odpowiedniego do hodowli buhaja (knura,
tryka) .....

Właściciel.....

..... rasy.....
..... maści*).....

zamieszkały .....

stanowiącego własność p. ....

Świadectwo ważne jest

do dnia ..... 19..... r.

..... zamieszkałego w .....

na obszarze gminy .....

Niniejsze świadectwo daje właścicielowi lub posiada-
czowi wymienionego buhaja (knura, tryka), stosownie do art.
6 ust. (1) i (4) powołanej wyżej ustawy, prawo pokrywania
tym buhajem (knurem, trykiem) cudzych krów (świń, owiec)
na obszarze gminy .....

Podpis
przewodniczącego komisji

Świadectwo ważne jest do dnia .....

dnia ..... 19..... r.

..... 19..... r.

Podpis
przewodniczącego komisji

....., dnia ..... 19..... r.

Papier koloru żółtego.

*) Szczegółowy opis.